

Tatiana Poláková s cenou DOSKY za nejlepší ženský herecký výkon sezóny.

FOTO: TASR

Táňa Poláková (vľavo) ako Mária Stuartová s Alenou Ďuránovou v postave anglickej kráľovnej Alžbety I. v inscenácii drámy Friedricha Schillera Mária Stuartová.

FOTO: JÁN ŠTOVKA

Ocenená Tatiana Poláková: Počas skúšok Márie Stuartovej som veľa plakala

KOŠICKÉ DIVADLO MÁ PRVÉ DOSKY ZA NAJLEPŠÍ ŽENSKÝ HERECKÝ VÝKON

Historické chvíle pre košické divadlo prinieslo tohtoročné udeľovanie divadelných ocenení DOSKY. Od prvého udeľovania cien v roku 1996 putovalo do Štátneho divadla Košice dvanásť DOSIEK. Herečka Táňa Poláková v tomto roku prvý raz získala pre divadlo DOSKY v kategórii Najlepší ženský herecký výkon za postavu Márie Stuartovej v rovnomennej inscenácii, ktorá mala premiéru na jar tohto roka. V rozhovore prezradila, že nemala ani pripravenú ďakovnú reč na odovzdávanie. Ale aj to, akým spôsobom by najradšej cenu využil jej sedemročný syn Šimonko.

Čo ti ako prvé preblesklo hlavu, keď Martin Huba prečítal na doske za najlepšie herecký výkon sezóny meno Tatiana Poláková?

- Obľah ma pot, celá som sa roztriasla a chcelo sa mi plakať. Cestou na pódium som si uvedomila, že som si nepripravila ďakovnú reč, lebo som s tým vôbec nerátala... takže ma znova obľah pot a v hlave som si hovorila narýchlo mená, ktoré musím spomenúť a poďakovať sa. Samozrejme, že som bola v šoku a nespomenula som všetkých, ktorí sú pre mňa takí dôležití. Mrzelo ma, že som nepoďakovala mojim susedom Baške a Miškovi, tete Agáte, ktorí mi veľmi pomáhajú so Šimonkom a podporujú ma. Prosím, uverejnite to teraz.

Kto bol prvým telefonickým alebo SMS gratulantom?

- Myslím, že prvú SMS som dostala od kolegyně Lívie, keď som

už bola na recepcii a v telke ešte len bežal záznam. Po vyhlásení výsledkov v televízii sa to spustilo a môj mobil do rána takmer explodoval.

V ďakovnej reči si spomínala rodičov, kolegov, ale osobitne sedemročného syna Šimonka. Ako privítala ocenenú mamku?

- Tak ako vždy, keď sa odniekiaľ vrátim, slovami: „Mami, čo si mi kúpila?“ Takže v prvom momente sa potešil veľkému kinderku, ktoré som mu kúpila na pumpe na ceste do Košíc. Dosku položil na zem, postavil sa na ňu a povedal, že z toho bude v zime dobrý snoubord.

Cenu si získala za postavu Márie Stuartovej v rovnomennej inscenácii režiséra Diega de Breu. Keď sme sa rozprávali pred premiérou, ale aj na oceňovaní, si spomínala, že to bolo veľmi ťažké skúšobné obdobie. Už ti stihol režisér zablahoželať?

- Bol to najnáročnejší skúšobný proces tu v divadle. Skúšali sme niekoľko hodín denne aj cez víkendy. Boli dni, keď som odohrala večerné predstavenie a utiekala skúšať Máriu Stuartovú, domov som sa niekedy vracala o druhý po polnoci. Boli to ale skúšky, kde sa nesedelo a nekecalo, kde bola prítomná absolútna koncentrácia, disciplína a viditeľný proces tvorby. Diego každý deň prišiel s novými nápadmi, inšpiroval nás a neustále provokoval k tvorbe. Nielen na seba, ale aj na kolegoch som mala možnosť počas skúšok vidieť obrovský progres. Niekedy doslova mrazilo z emócií, ktoré z nás Diego vytiahol. Dokázal nás duševne ohlodať až na kosť. V tomto smere

je to veľký mág a skvelý pedagóg či workshopista. Presne vie, kam chce herca doviest a neodpustí mu žiadne umelé či zbytočné gesto alebo falošnú intonáciu, ktorá nie je naplnená zvnútra. Vela som počas toho plakala a cítila sa absolútne neschopná. Podobne sme pracovali ako študenti aj na VŠMU, kedy sme krátky dialóg skúšali aj pol roka a to dovtedy, kým nám Milka Vášáryová konečne povedala: „Teraz ti to verím“. Často myslím na jej slová, že talent je pre herca len dvadsať percent, zvyšných osemdesiat je neustála práca na sebe. A taktiež na slová Petra Mankoveckého, ktorý nám hovoril, že divadlo netreba brať vážne, ale treba ho robiť vážne. Tieto slová v sebe neustále nosím a pripomínam si ich pri každej novej práci na postave. Ak sa do postavy nevložíš celá, tak tá práca pre mňa nemá zmysel.

Diego mi ešte nezablahoželať, ako ho poznám, určite je zahľbený do nejakej svojej réžie a vtedy nevníma a nezaujíma ho svet okolo. Napriek tomu som mu ale nesmierne vďačná. Už počas prvých skúšok povedal, že sa dopočul, že ešte nemám Dosky a že bude robiť všetko pre to, aby som tie Dosky získala. Je to jeho energia, jeho dôvera, jeho vízia a práca pretavená do môjho oceneného výkonu.

Najväčším ocenením pre herca je určite potlesk divákov. O DOSKÁCH rozhodujú kritici a divadelníci. Je pre teba toto ocenenie akýmsi vrcholom doterajšej kariéry?

- Z hľadiska ocenenia sa dá povedať, že je to pre mňa najväčší úspech v doterajšej hereckej kariére. Avšak určite nie v práci samotnej. Chvalabohu, ešte stále v sebe cítim, že mám svetu čo povedať prostredníctvom ďalších krásnych divadelných príležitostí, ktoré verím, že ma ešte len čakajú.

Samozrejme, burácajúci potlesk divákov je istým meradlom úspechu a dobrého pocitu, že sa výkon či predstavenie páčilo a vždy nás to poteší. Oveľa viac si vážim ale spätnú väzbu hoci jediného diváka, keď dá najavo, že ho výkon zasiahol emočne a ešte dlho nad predstavením premýšľa. Tak ako aj pri počúvaní hudby, pozieraní sa na umelecký obraz, sochu či tanec, aj zmyslom divadla by mala byť schopnosť vyvolať u diváka emóciu akéhokoľvek druhu, ktorá je citeľná, nastavovať zrkadlo doby, medziludských vzťahov, provokovať, vyjadrovať názor a postoj, zanechať predstavením u divákovi istú pečať.

Ako vnímaš skutočnosť, že si vôbec prvou košickou herečkou, ktorá získala DOSKY v kategórii Najlepší ženský herecký výkon?

- Už samotná nominácia ma veľmi dojala a už to je veľký úspech pre samotného herca alebo divadlo. Nie som prvá, ktorá bola nominovaná v kategórii za ženský herecký výkon v Štátnom divadle. Nominovanej kolegyně Danke Košickej či baletke Eve Sklyarovej cena unikla len o vlások. To, že som ju nakoniec získala je obrovská radosť. Fakt, že ide pre Štátne divadlo o historicky prvú cenu v tejto kategórii je už len taká čerešnička na torte. Je pre mňa česť priniesť cenu do divadla, ktoré sa ma pred dvanástimi rokmi ujalo a vložilo do mňa dôveru vo chvíli, keď ma iné divadlo odmietlo.

Na jar Mária Stuartová, teraz Líza Doolittlová v Pygmalionovi. Dve úplne rozdielne postavy. Dráma verus komédia. Ktorá herecká poloha ti je bližšia?

- Komediálnu stránku v sebe stále objavujem a vždy je to pre mňa obrovská výzva. Predsa len rozplakať diváka je ľahšie ako ho rozosmiať.

Pred premiérou Pygmaliona si hovorila o tom, že ti splnila dva sny - zahrať si postavu Lízy a stretnúť sa na javisku a dokonca aj v šatni so svojim hereckým vzorom Annou Javorkovou. Snívala Oravčanka Táňa Poláková, keď si tajne dávala prihlášku na VŠMU o tom, že raz bude patriť medzi slovenské herecké hviezdy s prestížnym ocenením?

- Líza Doolittlová patrí medzi divadelné postavy, ktoré sú medzi herečkami obľúbené a je to veľká príležitosť pre každú herečku, ukázať sa v nej vo všetkých polohách. Som rada, že som to ešte stihla. Predsa len, škála veľkých postáv krásnych ženských charaktérov sa mi zužuje. Už tiež nie som najmladšia.

O herectve som do svojich dvadsiatich rokov ani len neuvažovala. Moje rozhodnutie dať si prihlášku na herectvo, moje prijatie aj preplávanie k diplomu to boli kroky, ktoré viedol niekto zhora. Aj mám podozrenie, že to bol môj starý, režisér ochotníckeho divadla na Orave, ktorý kým žil, vždy hovoril, že budem herečka. Plním teda sen môjho starkého.

Hrať po boku Aničky Javorkovej, sedieť s ňou v šatni a len tak sa rozprávať o živote je zasa môj splnený sen. Vždy som ju obdivovala ako herečku, má v sebe krás-

nu emóciu, éterický hlas, eleganciu, keď vyjde na javisko, všetko sa rozžiari. A pritom je to taký krásny, čistý a obyčajný človek, pri ktorom sa cítite bezprostredne.

V posledných sezónach ideš od premiéry k premiére. Aj v nasledujúcej januárovej premiére, Jurgovej Hane, budeš hrať titulnú postavu. Určite nie je jednoduché prepínať medzi jednotlivými postavami. Máš nejaký špeciálny recept na relax?

- Každá postava je odlišná, taktiež práca s režisérom a všetky tie ostatné okolnosti okolo. Takže sa mi ešte nestalo, že by som mala problém sa prepnúť. Každé skúšobné obdobie, kedy nasávam esenciu postavy do seba a tou postavou doslova žijem, sa premiérou končí a tam sa to celé uzavrie. Otrepm sa ako sliepka a šup ho do ďalšej postavy. Potom je to už skôr o hereckej technike a emocionálnej pamäti, ktorou si pri každom ďalšom predstavení dokážem navodiť späť všetky tie pocity danej postavy, ktorou som počas skúšok žila.

Mojím relaxom je to, že robím všetky ostatné veci, venujem sa činnostiam a obklopujem sa ľuďmi, ktorí s divadlom nemajú absolútne nič spoločné. Vela športujem, plávam, behám, cvičím. Pomáha mi to úplne vypnúť. Zistila som, že fyzická záťaž je pre mňa najlepšou psychohygienou. Snažím sa k tomu viesť aj svojho syna, je to môj parták do každého počasia. Dobré mi padne prísť domov na Oravu, ísť na návštevu k jednému, potom k druhému bratovi, vylôžiť si nohy a len ich počúvať, ako si tam žijú celkom obyčajné životy. SVJATOSLAV DOHOVIČ

Vďaka postave Lízy Doolittlovej sa Táni splnil sen a v hre hráva s Annou Javorkovou.

FOTO: JÁN ŠTOVKA

Táňa Poláková ako Adriana Silenzi s Róbertom Šudíkom (Stefano Astarita) v dramatisácii románu Alberta Moraviu Rimanka.

FOTO: JÁN ŠTOVKA

Táňa Poláková ako Sára Salkházi v rovnomnnej inscenácii o slávnej Košičanke.

FOTO: JÁN ŠTOVKA